Don Simon - Singuratatea regelui din Corfu

Celor care stiu ce înseamna singuratatea

De ce Corfu? Simplu: aici am descoperit ce sfîsietoare poate fi singuratatea. De atunci au trecut zeci, poate sute de ani. Apostolii se petrec prin lume ca sa inventarieze si sa amplifice dimensiunea crestina, vikingii se holbeaza dupa Rafael, singurul înger cu patima betiei si cu inima omeneasca, în schimb marile nu s-au schimbat, nici cerul si nici dureroasa singuratate.

Despre patima.

Am plecat din Scandinavia dupa ce i-am cunoscut pe Lotte si Gunnar si chiar pe mîntuitorul dorintelor si iubirii lor nepamîntene, pe Rafael. În acea vreme am descoperit invidia si tot atunci i-am cunoscut pe asasinii-pereche. Fascinatia unui timp care este pregatit sa te refuze, cînd ai senzatia ca nu traiesti, cînd descoperi, laolalta, iubirea si crima, a fost suficienta ca sa-mi adînceasca depresia propriei existente. Din acest punct si pîna la momentul cînd m-am simtit pregatit sa divortez de lume nu a mai fost decît un singur pas.

Am trait zece zile într-o barca, alaturi de propriile întrebari. Vîntul m-a dus pe insula singuratatii mele. Stelele au existat deasupra, stupide si desfigurate de singuratate, asa cum exista dintotdeauna. Ce m-a împins chiar în Corfu, n-am habar. În orice caz, delirul singuratatii într-o barca nu te îndeamna sa folosesti o busola sau un sextant. Esti atît de acrit si împacat cu propriul patetism, încît ghidul tau nu poate fi decît destinul.

Am baut apa coclita dupa prima zi.

M-a durut capul îngrozitor.

Si peste toate am trecut cu patima noului început.

Este clar ca m-am certat cu Dumnezeu, altfel cum sa fi ajuns în acest impas existential?

Am vazut conturul insulei într-o dimineata cînd eram scuturat de friguri. Prima senzatie a fost ca era vorba despre o iluzie. În miezul singuratatii se întîmpla des sa ai o viata alternativa virtuala. Apoi i-am simtit mirosul, as putea spune asta.

Cînd am simtit nisipul plajei sub talpi am întîlnit Batrînul-care-a-mai-apucat-sa-traiasca-acea-zi. Era un lepros uitat de moarte care halucina majoritatea timpului. În mijlocul unui morman de tîmpenii rostite în limbi diferite, mi-a spus ca sînt pregatit sa preiau singuratatea pentru înca trei mii de ani. A murit înainte de asfintit.

În ceasul mariajului soarelui cu inima marii am înteles ce responsabilitate coplesitoare era prizoniera în spiritul insulei.

Dumnezeu nu a rostit nici un cuvînt.

"Mai bine decît atît nu se poate". O expresie. Pe vremea aia Jack Nicholson nu era nici macar un spermatozoid mic si obraznic.

# #

Peisajul ideatic nu poate sa compenseze niciodata singuratatea, mai ales cînd aceasta începe sa devina obsedanta, cînd îti provoaca stari agresive de angoasa, cînd te duce în stare sa halucinezi zile în sir cu buzele uscate de vînturi, strabatînd fara noima lagunele si potecile invizibile dintre maslini si portocali.

Sînt zile cînd am senzatia ca singuratatea este o rana, o arsura care-mi provoaca cele mai perverse chinuri.

La început nu a fost atît de rau. Bucuria noului început, cînd poti fi tu însuti, departe de imperfectiunea unei lumi uitate si a unui timp la fel de vechi, deci bucuria acelui început mi-a provocat cele mai intense senzatii si cele mai frumoase, apoi, cu trecerea zilelor, saptamînilor si anilor, a început sa paleasca. Cu bucuria noului început am renovat si consolidat casa din piatra alba a predecesorului meu lepros, am cioplit un catarg înalt în vîrful caruia am fixat scutul vechi cu basorelieful îngerului Rafael, am împletit primele plase de pescuit si am scris cu mare bucurie în jurnalul sufletului meu. Cei mai frumosi ani în Corfu.

Despre vise ucise.

Sa fii singur înseamna sa nu ai decenta timpului, iar daca nu ai decenta timpului înseamna sa ucizi vise, chiar daca sînt ale tale. Cînd esti singur, într-o lume plina, devii agresiv cu tine, mai ales constientizînd ca-ti ucizi visele. Si-atunci îti doresti sa mori, pentru ca realizezi ca, de fapt, visele ti-au fost distruse de lumea singuratatii tale care, desi nu exista, te-a format.

L-am vazut pe Rabbi în barca lui mica urmînd vasul cu optsprezece vîsle al însotitorilor Chivotului Sfînt. Era a nu stiu cîta oara. Cînd am plecat din Scandinavia, cînd am realizat adevarata masura a singuratatii mele, dupa ce l-am cunoscut pe Gunnar, dimpreuna cu dorul lui pentru Lotte si Rafael, cînd deja vazusem trenul zugravit în scoici, una dintre minunile acelui sfîrsit de mileniu, auzisem ca însotitorii Chivotului treceau, o data la o suta de ani, prin toate locurile pamîntului si ca apoi stateau sa viseze în nemarginirea oceanului înca o suta de ani, înainte de a-si relua periplul si înainte ca pamîntul sa se schimbe dupa catastrofe si razboaie asteptînd resurectia lui Dumnezeu, asteptîndu-si propria reforma în stadiul pregatitor de Pamînt Sfînt. Este drept, n-am cunoscut oameni mai rabdatori decît evreii-navigatori si nici individ mai capos ca Rabbi care, în barca lui bolnava de erezia ambitiei, îsi urma neamul în cautarea obstinata a propriei identitati.

O data la o suta de ani, de mila lui Rabbi, care era în stare sa moara cu vîslele în mîna ca sa-si urmeze neamul, invitam evreii-navigatori pe insula.

Singuratatea se ascundea abatuta printre coroanele portocalilor si maslinilor. Era timpul potrivit sa arunc toate plasele de pescuit ca sa-mi respect statutul de gazda primitoare.

Era un ciclu temporal pe care cautam sa-l masluiesc asteptînd ca Rabbi sa se apropie cît de cît, la fel de greu ca si cînd as fi încercat sa-mi mistific o dorinta. În fapt, raportul ambitiei ciudatului singuratic care-si urma neamul si destinul citit de Moise pe Muntele Sfînt era de 1/18, la fel si vlaga lui. Optsprezece ore nu însemnau mai nimic în uriasul periplu al navigatorilor purtatori ai Chivotului, asa ca ucideam timpul în dreptul singuratatii tematoare de invitatii mei. Rar am vazut betie mai crunta, mai crunta decît cel mai destrabalat exod viking însa, nu uitati, asta se întîmpla o data la o suta de ani. Si, în Corfu, rabinii se simteau în largul lor, fara sa mai traiasca patima fricii ca ura faraonilor îi urmareste. Plecau seara tîrziu, o data cu fluxul, cînd Rabbi încaleca orizontul.

Si ramîneam singur, doar era pamîntul singuratatii. Atunci mi se facea dor de Gunnar si dragostea lui nepamînteana pentru Lotte si Rafael.

Singuratatea este ca o flacara. Te ucide sau cicatrizeaza rani ca sa traiesti. Singuratatea este amintire, un prezent viguros si aprig, un viitor etern, la fel de dureros.

Uneori credem ca ne nastem singuri. Uneori credem ca ne nastem tristi. Amin.

# #

Pot fi necinstit cu timpul cîta vreme stiu ca o sa traiesc nu stiu cîte mii de ani.

Ciclicitatea cu care trec purtatorii Chivotului nu-mi spune nimic. Îi primesc cu inima deschisa ca sa-mi dau seama de adevarata masura a singuratatii. Ei vin o data la o suta de ani. Cîte vieti se cheltuiesc în acest timp?

Singuratatea atrage dupa sine o masura a dispretului de sine, suficient de sumbra ca sa te faca sa uiti sa zîmbesti. Zîmbesc o data la o suta de ani, atunci cînd îl vad pe Rabbi în barca lui de rahat vîslind nebuneste în urmarirea corabiei cu optsprezece vîsle. 1/18 – masura matematica. Religia sau credinta nu au masuri matematice. Dumnezeu nu poate fi masurat, la fel cum nici sufletul.

Ma dispretuiesc. Nu sînt în stare sa iubesc decît propria credinta în credinta mea si statutul de pazitor al singuratatii. Ma amagesc uneori spunîndu-mi ca Dumnezeu, în nemasurata lui generozitate, mi-a oferit cu un scop secret aceasta sarcina.

Cîteodata încerc sa miros Creatia. Miros marea. Seamana cu mirosul docurilor de la Ogmund. Este acelasi miros, desi nu aceeasi mare. Este o ciudata asociere în mintea mea. Aici traiesc printre maslini si portocali, acolo traiam într-un anotimp imposibil de precizat. Acolo l-am cunoscut pe Rafael, singurul înger din existenta mea, aici am descoperit ceea ce el a încercat sa-mi spuna: viciul vietii fara de moarte. Sînt pazitorul singuratatii. Punct.

Am uitat cîti ani au trecut de cînd sînt în mijlocul propriei “meserii”.

Întîia oara cînd a fost revendicata insula s-a întîmplat acum cîteva sute de ani. De atunci lumea s–a schimbat continuu. Stiu asta fara sa traiesc în mijlocul ei. Visele mele de peste noapte, din toate noptile, îmi spun ca oamenii sînt altfel, ca trenul cu scoici s-a inventat cu adevarat si ca a existat dintotdeauna în mintea inovatoare a unui semen al meu - e drept,

muritor -, atît de adevarat ca orizontul care nu se schimba niciodata decît în spectrul luminii, la fel de verosimila ca prezenta lui Rafael în miezul vikingilor betivani si tot la fel de adevarat ca iubirea nepamîntena pe care am lasat-o în urma pe docurile scandinave.

Stau si ma întreb: daca as fi primit în dar destinul marilor îndragostiti, atunci as mai fi acceptat destinul de pazitor al singuratatii? Meschina întrebare. Batrîna si neputincioasa. Ca mine.

Cine sînt eu? Si ce misiune mi-a oferit Dumnezeu? Din partea cui primesc recunostinta faptului ca sînt singur si ca prin mine pazesc fiara singuratatii? Îmi vine sa plîng si as plînge daca as sti ca asta m-ar ajuta în vreun fel.

Cînd marea se revolta împotriva corabierilor, cînd se aude cîntecul trist al marinarului înecat, atunci, în acele ore înghitite de propria mea eternitate, de propria mea spaima, scutul cu efigia lui Rafael cînta. Este probabil acelasi cîntec pe care este posibil sa-l fi ascultat Alexandru cel Mare cînd a ajuns la marginea lumii si a vazut stîlpii pe care stateau tepeni heruvimii si serafimii. Este un cîntec pervers care-ti aduce în somnul mintii vise psihotice. Alexandru si-a vazut destinul. În acea noapte, înainte de a muri muscat de sarpele istoriei si de propria-i vanitate, a avut viziunea desertaciunii umane. Cînd ascult cîntecul scutului cu efigia lui Rafael, îmi vad singuratatea.

Oamenii sînt singuri pentru ca nu sînt sinceri.

Acum cîteva sute de ani, un rege al carui nume l-am uitat a venit sa revendice insula fara sa stie ca în miezul ei sta neabatuta si ascunsa singuratatea. Cînd a pasit pe plaja închisorii mele a înnebunit. De atunci timpul, în inconsistenta lui fizica, mi-a oferit pe tava adevarata si stupida masura a singuratatii.

Au venit regi si împarati. Generali. Am fost acolo si am ramas întotdeauna.

Pe ei i-a înghitit timpul.

# #

Sufletul nu mi-l îngenuncheaza nimeni. Acest dicton facea parte din codul vietii mele trecute. Acum cine sa mi-l îngenuncheze? Sînt singur,

cumplit de singur. Fiecare zi care trece ma tortureaza si-mi îngenuncheaza mintea. Ia te uita ce paradox!

Mai am o bucurie, daca îi pot spune asa. Atunci cînd înfloresc portocalii, cînd am masura rostogolirii anotimpurilor si, odata cu ele, a trecerii timpului meu nefiresc, în noptile senine aud tropaitul cailor Legiunii Conquista. Cînd este luna plina deosebesc chipurile grave si agresive, unele muscate de sageti sau palose, ale ciudatei armate imposibile care traverseaza insula.

Uneori ma g îndesc ca sufletele lor ratacite în penumbra altui prag al istoriei vin sa caute singuratatea si s-o ucida ca sa-si cîstige linistea. I-am vazut cu ochii mintii, pentru ca nu se putea ca ei sa fi existat cu adevarat pe insula mea. Pe unii chiar i-am recunoscut, desi pîna si asta era imposibil: Cortez, pe un cal plin de spuma unei cavalcade fara noima pe sub stralucirea hipnotica a lunii, Bernal Diaz, tînarul locotenent plin de ambitie cu un jurnal personal pe care s-a cladit istoria perversa a conchistadorilor, pîna si pe Gerard Depardieu l-am recunoscut, desi trecea mult mai tîrziu decît enigmaticii cavaleri ai Legiunii, în costumul unei epoci care nu era a lui, însa cuantificînd sufletul lui Columb care se poate sa-si fi gasit linistea în nemarginirea Universului. I-am vazut pe toti foarte clar în acele nopti cînd mai degraba preferam sa alung somnul ca sa am raspunsuri la întrebari la fel de vechi ca mine.

Cine sînt eu, stimati calatori, cautatori ai linistii? Si de ce nu ma vedeti?

Spre deosebire de rabinii cu optsprezece vîsle, pe ei nu i-am putut invita la masa. Am uitat de cînd nu am mai vorbit cu nimeni. Uneori, ca sa stiu precis ca nu mi-am pierdut aceasta calitate umana, vorbesc singur sau urlu la singuratate.

Joi oamenii sînt goi. Goi si adevarati.

Ma-ntreb uneori ce zi este. Le-am pierdut sirul demult. Abia deosebesc anotimpurile.

În ziua cînd înfloresc portocalii, însemnez aproape cu evlavie scutul lui Rafael. Asa stiu ca a mai trecut un an. Nu mai am rabdare si nici curiozitate sa numar semnele atîtor ani uitati de mine, pentru ca nici macar unul nu se deosebeste de celalalt.

Sînt aproape etern, sînt aproape-Dumnezeu. Ce erezie! Ar trebui sa ma trazneasca Patriarhul Anotimpurilor si sa ma lecuiasca de destinul meu trist.

Am cumparat de la niste pirati o vaca si o pereche de ochelari de soare. Vaca se simte în largul ei pe pajistea dintre portocali si maslini. Este singurul suflet ratacit care se simte fericit de cînd sînt aici. Cînd o mulg îmi pun ochelarii de soare. În rest nu-i port. Am prea mare pofta ca soarele sa-mi arda ochii si sa mor mai repede.

Piratii n-au avut curaj sa calce pe insula. Mi-au vorbit despre destinul unor regi, împarati si generali pierduti în negura istoriei, care mi-au calcat hotarul ca sa înnebuneasca. De parca nu as fi stiut.

I-am urît pentru viata lor simpla. Mai complexa decît a mea.

Oamenii se nasc, îsi traiesc destinul, daca au noroc traiesc un anotimp al iubirii si apoi îsi petrec viata în haul fara fund al Creatiei. Devin suflete zburatoare sau îngeri. Se împlinesc. Sau au un destin tragic. Pentru fiecare dintre ei este vina mea si de aceea îmi merit destinul de pazitor al singuratatii. În viata lor scurta nu apuca sa-si desluseasca bine destinul masluit.

În anumite nopti marinarul înecat ma cheama. De parca as putea muri. Cîntecul lui trist se aude printre stînci, acolo unde numai marea poate sa-l înteleaga. Marea, la fel de eterna ca si mine, din nu stiu a cîta zi a Arhitectului Celest care-mi guverneaza destinul.

Sînt pazitorul singuratatii. Si mi-e dor de Rafael.

# #

Se întîmpla uneori sa ascult mesajele vîntului. În atîtea sute de ani am învatat sa-i deslusesc soaptele efemere ca însasi insubstanta lui.

Nu mai stiu la ce ma gîndeam în acea zi, în orice caz, între doua treceri ale corabiei cu optsprezece vîsle priveam nemarginirea apei, rasarituri si apusuri fara noima, norii grei de furtuna, marea schimbîndu-si hainele ca un cameleon înfricosat… Si peste toate vîntul, omniprezent.

Mi-a trebuit mult timp ca sa-i înteleg limba. Scutul cu efigia lui Rafael a fost primul mesaj în adîncul mîhnirii mele fara enunt.

Uneori vin peste mine, prin vocea vîntului, toate cuvintele omenirii. Si atunci configurez istoria unei existente uitate, rupta de a mea, în mijlocul timpului.

Vîntul poate minti. În fond si existenta mea este o minciuna.

Am cunoscut-o pe Elena. Cînta în noptile cînd marinarul înecat era prea beat ca sa mai reusesca sa articuleze versurile cîntecului patetic al omului petrecut din lume care nu-si gaseste linistea. Cîntecul hipnotic al sirenei m-a facut de multe ori sa merg pe fundul marii s-o caut.

Cînd a mai trecut o suta de ani, i-am întrebat pe rabinii purtatori ai Chivotului Sfînt ce poate sa însemne o dorinta fara margini pentru o femeie himerica, o femeie care traieste pe fundul marii, si mi-au spus legenda eroului Ullise si tentatiile la care a fost supus la întoarcerea spre Ytaka.

În acea noapte m-am îmbatat cu ei. În mahmurela diminetii am sapat o groapa în care am înfipt un trunchi de maslin slefuit, în chiar mijlocul plajei, printre stînci.

M-am legat de el în fiecare noapte care a trecut de la plecarea corabiei cu rabini si asa mi-am cunoscut chinul cu adevarat.

I-am vazut trupul de marmura si pletele negre, bolnave de erezia marii, i-am vazut ochii întunecati si aspri si buzele pline de soapte, de tentatii. A iesit din mare si m-a chemat. I-am vazut pielea de femeie si fiorii demult uitati i-am simtit în carne în timp ce ma gîndeam la destinul celest al îndragostitilor scandinavi. Am murit în mine o mie de ani si mi-am blestemat destinul tragic.

Într-o noapte cu luna plina Cortez a încercat s-o taie cu sabia în timp ce ea ma ademenea. S-a oprit exact în clipa în care luna a amortit pe luciul crud al otelului si cînd Elena se resemnase deja ca poate fi ucisa de un conquistador enigmatic care, desi murise de sute de ani, înca alerga dupa propria-i liniste.

Stateam legat de maslinul slefuit rugîndu-ma pentru ea, pentru dragostea mea vesnic neîmplinita, blestemînd laolalta toti cavalerii, toti eroii si cuceritorii istoriei, implorînd pentru întîia oara Divinitatea. Si Dumnezeu m-a ascultat, pentru ca în acea clipa imortalizata în fantasma unui tablou suprarealist am auzit tancurile.

Legiunea a disparut ca prin farmec, iar viciul singuratatii mele s-a estompat în brizantii furtunii apropiate. Mi-am desfacut curelele ca sa merg în întîmpinarea otelului.

Un proiectil m-a strabatut prin piept si am simtit durerea viului, doar pentru o clipa, însa am continuat sa merg împotriva monstrilor care-mi infestasera plajele. Singuratatea a urlat undeva în mijlocul insulei. Am auzit-o foarte clar. Si atunci am crezut vîntul care-mi soptise zvonuri despre un razboi în afara timpului meu.

Si totusi nu era vremea sa mor.

Sub orizont, împotriva mersului firesc al timpului, Rabbi vîslea nebuneste în barca lui eretica anticipînd sosirea ciclica a corabiei cu optsprezec vîsle. Si cînd soarele a iesit din valuri, tancurile s-au prabusit în mare cu toata agresivitatea lor.

Daca singuratatea ar fi fost femeie, as fi sarutat-o.

# #

Nu mai stiu ce sa mai cred despre mine. Mi-e teama sa numar semnele facute pe basorelieful lui Rafael. Nu mai am nici macar bucuria de a ma îmbata cu rabinii-navigatori, nici patima cu care-l urmaresc pe Rabbi cînd apare de sub orizont, nici cavalcada conquistadorilor nu mai încînta noptile cu luna plina. Piratii m-au uitat, Elena se tînguie pe fundul marii, înca înfricosata de luciul sabiei lui Cortez. Toate au devenit amintiri, peste toate s-a asternut praful nefiintei, “nectarul” timpului si dispretul singuratatii. Eu am uitat din nou fiorul carnii stîrnite.

Vîntul îmi aduce constant zvonuri despre o lume care traieste în afara mea.

Mi-am lasat barba sa creasca. Este alba si aproape ma împiedica sa pasesc.

Diminetile si serile superbe din Corfu se petrec nerusinate în aceeasi succesiune ametitoare cu care m-am obisnuit de mii de ani.

Mi-am dorit de mult sa mor însa, înainte de asta, am vrut sa-mi înfrunt destinul imposibil, sa ma cert cu Dumnezeu sau cu ministrul Lucrarilor Lui Publice, sa-L admonestez pentru tristetea mea, pentru abstinenta sentimentelor de om simplu, sa-L întreb ironic de ce poarta un vultur cu ochi rosii pe umar si sa-I cer sa ma lase sa mor.

Într-o seara am avut o banuiala. S-a întîmplat cînd lîncezeam în hamac, în apropierea maslinului slefuit, ca sa astept cîntecul tînguitor al sirenei. Era un timp fara dimensiune în care nu-mi doream nimic altceva. Scutul cu efigia lui Rafael a cazut din înaltimea catargului si simbolul prabusirii mi-a aratat ca trebuie sa merg în mijlocul insulei sa caut fiara singuratatii.

Desi am pazit-o mii de ani, nu am vazut-o niciodata. Si totusi, în acel amurg îmbogatit cu simbolul îngerului cu inima omeneasca, am descoperit-o ascunzîndu-se înfricosata în serenitatea fiintarii mele. Avea solzi de peste si nasul cîrn.

I-am desfacut lanturile care o tineau înrobita ca sa se duca în lume si sa scap de povara. A zburat imediat, derutata, ca o umbra fantomatica.

A fost un gest de egoism, însa m-am saturat sa traiesc. Exact a doua zi se încheia alt ciclu de o suta de ani si, desi am apucat rasaritul, nu am mai vazut rabinii-navigatori si nici pe Rabbi în barca lui eretica.

Ramîneti cu bine. Singuratatea voastra într-un areal care ar trebui s-o dispretuiasca o sa va învete adevarul meu: ca poti trai etern ca sa devii martir. Sau pervers.

O sa-l chem pe îngerul Rafael, cel fara sex precizat, sa ma învete secretul zborului, nu înainte sa apuc sa regret, desi am trait cu durerea si tristetea mii de ani, experienta mea trecuta, serenada scandinava a iubitilor eterni, destrabalarea rabinilor-navigatori, zîmbetul plin al sirenei Elena, suflul mortii prevazute de un proiectil tras dintr-un tanc efemer, vocea vîntului si, mai ales, mirosul de crin care ma bîntuie în ultimul ceas al fiintarii mele.

Deci: iertati-ma ca va arunc povara singuratatii în spinare. Am obosit, iar Dumnezeu, în propria Lui eternitate, a uitat sa predea stafeta.